

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **STOP černým skládkám o. s.,** se sídlem Šimanov 67, Větrný Jeníkov, zastoupeného Mgr. Petrem Noskem, advokátem se sídlem Dvořákova 5, Jihlava, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **UNIVERZUM-Z s. r. o.,** se sídlem Sokolovská 132, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2009, č. j. 280/2009-220-SP/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2010, č. j. 11 Ca 260/2009 - 49.

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Dne 20. 1. 2009 obdržela Letecká amatérská asociace České republiky (dále také jen „LAA ČR“) podání žalobce, ve kterém na základě § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále také jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) požadoval být informován o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny v k. ú. Šimanov na Moravě. Dále žádal o účast ve všech správních řízeních zahajovaných LAA ČR jako pověřenou osobou, která se týkají provozování letecké činnosti na pozemcích specifikovaných v žádosti.

[2] Dne 13. 4. 2009 podala obchodní společnost UNIVERZUM-Z s. r. o. (dále také jen „žadatel“¨), zastoupená Filipem Zejdou žádost k LAA ČR ve věci vydání souhlasu k provozování střediska výcviku pilotů jednotlivých druhů sportovních létajících zařízení (dále také jen „souhlas k provozování střediska pilotního výcviku“).

[3] LAA ČR usnesením ze dne 27. 4. 2009, č. j. 3/2009-DOU-SP/3, rozhodla o tom, že žalobci nesvědčí právo být na základě § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny účastníkem řízení o žádosti žadatele o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku. Svůj závěr v rozhodnutí zdůvodnila tím, že se výše uvedené řízení zájmů ochrany životního prostředí nijak nedotýká.

[4] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 17. 5. 2009 odvolání, v němž namítl, že se v projednávaném případě jedná o řízení ve věci vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku, tedy o řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany jednotlivých složek životního prostředí, nikoliv o řízení ve věci udělení samotné pilotní licence, v němž zájmy ochrany životního prostředí dotčeny nejsou. Dále uvedl, že předmětné usnesení bylo vydáno neoprávněnou osobou, která není správním úřadem, a tudíž nemůže v dané věci rozhodovat. Výrok rozhodnutí nemá předepsané náležitosti ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také jen „správní řád“).

[5] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k odvolání žalobce částečně změnil text výroku rozhodnutí v části týkající se specifikace osoby žadatele. V ostatních částech napadené rozhodnutí potvrdil. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že specifické řízení o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku nahrazuje v oblasti civilního letectví řízení o vydání podnikatelského oprávnění, vedeného obecnými živnostenskými úřady. Vzhledem k vlastnímu obsahu předmětného řízení v žádném případě nemohly být dotčeny zájmy ochrany životního prostředí, natolik právně relevantním způsobem, že by to odůvodňovalo účastenství žalobce v tomto řízení. Dle odvolacího orgánu byla LAA ČR Ministerstvem dopravy pověřena na základě § 82 odst. 1 zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o civilním letectví“), k výkonu státní správy ve věcech sportovních létajících zařízení a jednalo se tak o věcně a místně příslušný správní orgán. Jelikož byl účastníkem řízení pouze žadatel, okruh účastníků byl ve výroku vymezen správně. Zásadní procesní vadou ovšem bylo, že byla jako žadatel o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku označena fyzická osoba, která jednala jménem žadatele, nikoliv vlastní

žadatel. Odvolací orgán tedy v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu výrok v této části změnil.

[6] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. V ní namítal, že potvrzením rozhodnutí, v němž nebyl žalobce uznán jako účastník předmětného řízení, mu bylo znemožněno účastnit se na řízení a došlo tak k přímému zásahu do jeho práv. Právo na účastenství v řízení opětovně jako v předchozích podáních odvozoval na základě § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dle žalobce při zhodnocení skutečného postupu žadatele a dalších skutečností vyšlo najevo, že v praxi je právě rozhodnutí o souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku hlavní podmínkou a předpokladem toho, zda započne činnost, která bude potenciálně zasahovat do ochrany přírody a krajiny. Dále uvedl, že LAA ČR není subjektem nadaným veřejnou mocí, tudíž nemůže být příslušným správním orgánem, a to na základě absence uzavřené veřejnoprávní smlouvy jak předpokládá § 82 odst. 3 zákona o civilním letectví.

[7] Městský soud tuto žalobu zamítl. Došel k závěru, že z okruhu a rozsahu předmětu zkoumání žádosti žadatele o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku nevyplývá dotčení zájmů ochrany životního prostředí natolik právně relevantním způsobem, že by tato skutečnost v posuzovaném případě mohla odůvodňovat účastenství žalobce v tomto správním řízení. Souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku totiž neobsahuje opatření upravující práva a povinnosti žadatele o vydání souhlasu, která by se týkala bezprostředně ochrany životního prostředí.

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní (dále též jen „s. ř. s.“) kasační stížnost.

II.
Stručné shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti

[9] Letecká amatérská asociace ČR, žalovaný správní orgán i správní soud podle stěžovatele zcela opomíjely skutečnost, že z hlediska ploch pro leteckou činnost existují plochy, které ve smyslu pozitivní právní úpravy „nejsou letištěm“ a ani „nejsou plochami vymezenými v územně plánovací dokumentaci nebo v územním rozhodnutí o využití území určenými ke vzletům a přistáním letadel“ a jsou využívány k provozování obchodní letecké dopravy, k provozování leteckých prací nebo k provozování letecké činnosti pro vlastní potřebu na základě licence, tedy mimo jiné na základě rozhodnutí o udělení souhlasu k provozování střediska výcviku pilotů jednotlivých druhů sportovních létajících zařízení.

[10] V případě výše uvedených ploch mohou být zájmy na ochranu přírody a krajiny dotčeny právě v řízení o udělení souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku, tedy řízení dle § 83 odst. 1 písm. g) zákona o civilním letectví, neboť žádné řízení dle kompetenčního ustanovení § 83 odst. 1 písm. h) zákona o civilním letectví nenásleduje.

[11] Vyjmenované orgány se i přes zcela konkrétní skutková tvrzení stěžovatele nezabývaly tím, zda potenciální rozhodnutí o udělení souhlasu k provozování střediska

pilotního výcviku společnosti UNIVERZUM-Z s. r. o. nezasáhne do zájmu ochrany přírody a krajiny. Z předmětu řízení, které bylo předmětem přezkumu správním soudem, sice vyplývá, že žádné zájmy ochrany přírody a krajiny zde nemohou být dotčeny, ale realita je taková, že na základě jeho kladného výsledku bude žadatel legálně provozovat leteckou činnost.

[12] Dále stěžovatel namítl s ohledem na čl. 79 odst. 1 Ústavy České republiky absenci „pravomoci" správního orgánu prvního stupně, s ohledem na tu skutečnost, že není založena „výslovným ustanovením zákona" a ani zákonem předvídanou „veřejnoprávní smlouvou". Tímto žalobním důvodem se dle stěžovatele správní soud vůbec nezabýval a v odůvodnění napadeného rozsudku se s touto skutečností ani nikterak nevypořádal.

III.
Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s tvrzením stěžovatele, dle kterého existují plochy, které ve smyslu pozitivní právní úpravy nejsou „letištěm" a ani nejsou „plochami vymezenými v územně plánovací dokumentaci nebo v územním rozhodnutí o využití území určenými ke vzletům a přistáním letadel" a přitom mohou být využívány k letecké činnosti. V souladu s § 35 odst. 2 a § 84d zákona o civilním letectví lze k vymezené letecké činnosti za splnění stanovených podmínek využívat jakoukoliv technicky způsobilou plochu.

[14] Žalovaný ovšem nesouhlasil se názorem stěžovatele, a to spojovat dvě zcela odlišné skutečnosti, tedy vlastní leteckou činnost provozovanou na ploše, na níž je letecká činnost provozována v souladu s § 35 odst. 2 zákona o civilním letectví a řízení o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku vedeného na základě ustanovení § 83 odst. 1 písm. g) zákona o civilním letectví, pouze na základě shodné osoby vlastníka výše uvedené plochy a žadatele o vydání výše uvedeného souhlasu. Tuto konstrukci považoval za nepřijatelnou a účelovou.

[15] K otázce předmětu a účelu řízení o udělení souhlasu k provozování střediska výcviku pilotů jednotlivých druhů sportovních létajících zařízení a jeho vztahu k potencionálnímu dotčení zájmů na ochranu přírody a krajiny odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Nad to zopakoval tam uvedené závěry, že předmětná plocha je sice plně způsobilá k letecké činnosti pro vlastní potřebu žadatele, ale není způsobilá k provádění pilotního výcviku. Stěžovateli právo být účastníkem řízení o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku na základě ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nesvědčí, protože v rámci předmětného řízení o vydání „oprávnění" k podnikatelské činnosti nemohou být pouze z titulu, že žadatel zároveň využívá k vlastní letecké činnosti plochu pro vzlety a přistání nacházející se na pozemku v jeho vlastnictví, dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny.

[16] Stížnost na údajně nedostatečné zohlednění „reálného jednání žadatele" ze strany příslušných správních orgánů a správního soudu nekoresponduje se skutečností, navíc je dle žalovaného v dané věci irelevantní, jelikož žadatel nežádal o schválení předmětné plochy k praktické části výcviku, tudíž o tom nebylo vůbec rozhodováno.

[17] K nedostatku pravomoci LAA ČR rozhodovat jako správní orgán prvního stupně žalovaný odkázal rovněž na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K výkonu státní správy ve věcech sportovních létajících zařízení nemusí být pověřená osoba zřízena samostatným zákonem. Ustanovení § 82 odst. 1 věta druhá zákona o civilním letectví upravuje způsob vydání a vymezení rozsahu pověření i podmínky a postupy při výkonu státní správy. K neuzavření veřejnoprávní smlouvy upravené v § 82 odst. 3 zákona o civilním letectví žalovaný uvedl, že se jedná pouze o fakultativní možnost, které by mohlo být v případě zájmu v budoucnu využito, její neexistence však není zákonnou překážkou.

[18] Žalovaný dodal, že stěžovatel podal na žadatele k věcně příslušným správním orgánům několik opakovaných stížností pro podezření z neoprávněného provádění pilotního výcviku na předmětné ploše, nicméně žádná z nich nebyla shledána důvodnou.

IV.
Právní názor Nejvyššího správního soudu

[19] Po konstatování přípustnosti a včasnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku městského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a přitom neshledal, že by řízení před soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední. Dále se zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky městským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, *IV.A.*] a poté námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s, *IV.B.*]

IV.A.
Nesprávné posouzení právní otázky

[20] Pro posouzení důvodnosti první kasační námitky je rozhodující, zdali může být stěžovatel na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny účastníkem řízení o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku (§ 83 odst. 1 písm. g) zákona o civilním letectví).

[21] Dle § 95 zákona o civilním letectví se „*v řízení ve věcech upravených tímto zákonem postupuje podle obecných předpisů o správním řízení*“.

[22] Dle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody je „*občanské sdružení oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení*“.

[23] Z právní úpravy tedy vyplývá, že se v případě řízení o vydání souhlasu k provozování pilotního střediska jedná o správní řízení obecně upravené správním řádem. Pro založení účastenství občanského sdružení v tomto řízení na základě § 70 zákona na ochranu přírody a krajiny je kromě naplnění podmínek (hlavním posláním občanského sdružení je dle stanov ochrana přírody a krajiny, je nadáno právní subjektivitou) zapotřebí, aby mohly

být zájmy ochrany přírody a krajiny v předmětném řízení dotčeny. Ze spisové dokumentace vyplývá, že podmínka hlavního poslání i právní subjektivita stěžovatele je naplněna a nebyla ani předmětem sporu. Nosným důvodem této kasační námitky je rozpor v názoru na možné dotčení zájmů ochrany a přírody a krajiny v proběhlém řízení.

[24] Dle § 83 odst. 1 písm. g) pověřená osoba *„vydává nebo odnímá souhlas k provozu středisek výcviku pilotů jednotlivých druhů sportovních létajících zařízení, kontroluje plnění jejich povinností“*.

[25] Dle organizačního systému a postupu k zajišťování vymezených činností LAA ČR při správě sportovních létajících zařízení v hlavě 9, bodu 9. 7., *„musí středisko pilotního výcviku splňovat následující podmínky: Středisko pilotního výcviku musí mít k dispozici: a) vhodné prostory, b) učební pomůcky a publikace pro daný druh výcviku v dostatečném rozsahu, c) bulletin Pilot nejméně za posledních 12 měsíců, d) předpisy LAA ČR: e) LA 1, f) LA 2, LA 3 g) pravidla létání pro daný druh SLZ (UL 1, ZL 1), h) osnova výcviku pro daný druh SLZ (UL 3, ZL 3, PL 3, UH 3, UV 3, MPL 3), i) směrnice LAA ČR pro šetření LN SLZ, j) zákon č. 49/1997 Sb. a vyhlášku č. 108/1997 Sb. v potřebném rozsahu a platném znění, k) předpis L 2 Pravidla létání v platném znění, l) platnou ICAO mapu ČR, m) AIP ČR část GEN, ENR a AD v platném znění v rozsahu nutném pro VFR lety příslušného druhu sportovních létajících zařízení.*
Vybavení „střediska“ během praktického výcviku: a) pohotovostní vozidlo, b) prostředky pro poskytnutí první pomoci, c) pojítko pro spojení se střediskem rychlé zdravotní pomoci, d) hasicí prostředky a prostředky pro násilné vniknutí do letadla v přiměřeném rozsahu pro daný druh SLZ, e) ukazatel směru a síly větru“.

[26] Na základě právní úpravy, která vymezuje předmět řízení o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku, se Nejvyšší správní soud shoduje s názorem žalovaného Ministerstva dopravy a městského soudu. V tomto řízení se zkoumá žadatelova odborná způsobilost a další podmínky potřebné pro zajištění pilotního výcviku, jako jsou například technická způsobilost používané letadlové techniky, zabezpečení instruktorů, zabezpečení prostor pro výuku atd. Na základě výše uvedeného nemůže tedy dojít ani hypoteticky k dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny.

[27] Soud nesouhlasí ani s námitkou stěžovatele, že výše uvedený „- zcela formalistický – právní názor soudu však nemá oporu v reálné aplikační praxi.“ Stěžovatel svoje tvrzení odůvodnil především tvrzením, že existují „plochy, které ve smyslu pozitivní právní úpravy „nejsou letištěm“ a ani „nejsou plochami vymezenými v územně plánovací dokumentaci nebo v územním rozhodnutí o využití území určenými ke vzletům a přistáním letadel“ a jsou využívány k provozování obchodní letecké dopravy, k provozování leteckých prací nebo k provozování letecké činnosti pro vlastní potřebu na základě licence, tedy mimo jiné na základě rozhodnutí o udělení souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku“. Dle stěžovatele v případě těchto ploch „mohou být zájmy přírody a krajiny dotčeny právě v řízení o udělení souhlasu k provozování střediska výcviku pilotů jednotlivých druhů sportovních létajících zařízení, neboť žádné řízení dle kompetenčního stanovení § 83 odst. 1 písm. h) zákona o civilním letectví již nenásleduje“.

[28] Ustanovení § 35 odst. 2 a 3 zákona o civilním letectví stanoví, že „*k vzletům a přistáním stanovených druhů letadel při vymezených leteckých činnostech lze použít jakékoliv plochy, pokud zajišťují bezpečný vzlet nebo přistání. Charakteristiku ploch, vymezení druhů letadel a leteckých činností, při kterých lze využít k vzletům a přistáním jakékoliv plochy, stanoví prováděcí předpis.*“

[29] Dle § 84d odst. 2 zákona o civilním letectví „*ke vzletům a přistáním při nepravidelném provozu motorových sportovních létajících zařízení a pravidelném i nepravidelném provozu nemotorových sportovních létajících zařízení může být použito jakékoliv další plochy, vyslovil-li s využíváním plochy k tomuto účelu souhlas vlastník plochy, při splnění následujících podmínek: a) plocha leží mimo obytné území obce ve vzdálenosti nejméně 100 m od obytných budov a při provozu nebudou ve vzdálenosti menší než 50 m od sportovních létajících zařízení osoby nezúčastněné na provozu,*

b) plocha leží mimo území národního parku, chráněné krajinné oblasti, národní přírodní rezervace, přírodní rezervace, národní přírodní památky a přírodní památky, pokud k využívání území k tomuto účelu nedal souhlas příslušný orgán ochrany přírody, a
c) plocha leží mimo území pásem hygienické ochrany vodních zdrojů a chráněných oblastí přirozené akumulace vody, pokud k využívání území pásem hygienické ochrany vodních zdrojů a chráněných oblastí přirozené akumulace vody nedal souhlas příslušný vodohospodářský orgán.“

[30] Dle § 83 odst. 1 písm. h) pověřená osoba „*stanovuje podmínky pro užívání ploch ke vzletům a přistáním sportovních létajících zařízení, plochy registruje, schvaluje provozní řády a způsobilost registrovaných ploch; evidenci ploch předkládá Ministerstvu dopravy k uveřejnění.*“

[31] Na základě § 35 odst. 2 a § 84d zákona o civilním letectví a tedy „bez dalšího řízení“ je žadatel oprávněn užívat předmětné pozemky pouze pro svou vlastní leteckou potřebu při nepravidelném provozu. Nezbytným předpokladem pro to, aby na určitém pozemku mohla být započata komerční letecká činnost (např. praktický letový výcvik), je registrace daného pozemku pověřenou osobou v řízení dle § 83 odst. 1 písm. h) zákona o civilním letectví.

[32] Řízení o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku dle § 83 odst. 1 písm. g) zákona o civilním letectví se nijak netýká samotného schvalování způsobilosti předmětného pozemku (což je předmětem řízení o registraci plochy pro vzlety a přistání sportovních létajících zařízení) a ani samo o sobě nezakládá možnost na plochách užívaných v režimu § 35 odst. 2 a § 84d zákona o civilním letectví provozovat praktický výcvik pilotů. Naopak, jednou z náležitostí samotné žádosti o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku je označit místa způsobilá pro praktickou část, kde tento výcvik bude probíhat. Nemůže tak dojít k tomu, že na základě vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku bude žadateli fakticky legalizováno provozovat leteckou činnost na pozemcích v jeho vlastnictví v obci Zbilidy, jak tvrdí stěžovatel.

[33] V této souvislosti soud upozorňuje na to, že místo k provádění praktického pilotního výcviku nemusí být totožné se sídlem podnikatele – držitele souhlasu. V souladu s tím žadatel v žádosti o vydání souhlasu ke zřízení střediska pilotního výcviku ze dne 13.

4. 2009 a záznamu o provedené kontrole střediska pilotního výcviku ze dne 28. 4. 2009 uvedl jako místo výcviku/základní výcvikový prostor letiště Havlíčkův Brod, Jihlava a SLZ Jiřičky. Není v rozporu s výše uvedeným, že žadatel podniká ve svém bydlišti, kde má schválenou odpovídajícím způsobem vybavenou učebnu teorie.

[34] Nelze tedy spojovat tři zcela odlišné skutečnosti, a to vlastní leteckou činnost provozovanou na ploše, na níž je letecká činnost provozována v souladu s § 35 odst. 2 a § 84d zákona o civilním letectví, řízení o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku dle § 83 odst. 1 písm. g) zákona o civilním letectví a řízení o registraci plochy pro vzlety a přistání sportovních létajících zařízení § 83 odst. 1 písm. h) téhož zákona pouze na základě shodné osoby vlastníka zmíněné plochy a žadatele o vydání výše uvedeného souhlasu. V případě výše uvedených správních řízení se jedná o odlišná správní řízení, vedená z odlišného důvodu, s odlišným předmětem řízení a různým okruhem účastníků. Reálný výsledek těchto řízení se nemůže v aplikační praxi projevit založením, změnou nebo zrušením shodných práv a povinností.

[35] Nad rámec nutného soud uvádí, pokud dochází k porušování režimu užívání pozemku dle § 35 odst. 2 a § 84d zákona o civilním letectví, existují nástroje veřejného práva k zastavení tohoto protiprávnímu jednání. Dle předložené spisové dokumentace si je toho ostatně žalobce vědom, neboť již podnět k prošetření nelegálního provozování letecké činnosti podal. V žádném případě se nelze na základě tvrzeného nelegálního užívání předmětných pozemků domáhat účastenství v nesouvisejícím správním řízení, navíc na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[36] S ohledem na výše uvedené soud shledal kasační námitku namítající nesprávné posouzení právní otázky městským soudem jako nedůvodnou. V řízení o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku dle § 83 odst. 1 písm. g) zákona o civilním letectví nemůže dojít ani hypoteticky k dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny chráněných dle zákona o ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel není na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny účastníkem tohoto řízení.

IV.B.
Nepřezkoumatelnost rozsudku

[37] Dále stěžovatel městskému soudu vytýká, že se v odůvodnění napadeného rozsudku nezabýval a ani se nijak nevypořádal s námitkou absence pravomoci LAA ČR, s ohledem na tu skutečnost, že není založena „výslovným ustanovením zákona“ a ani zákonem předvídanou „veřejnoprávní smlouvou“.

[38] Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže se v něm soud nevypořádá se všemi žalobními body (viz rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). V tomto případě je ovšem podstatné, že městský soud nepochybil v závěru, že stěžovatel nebyl účastníkem řízení o vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku (bod IV.A.). Městský soud se tak nemusel zabývat dalšími žalobními body stěžovatele.
~~[38]~~

[39] Předpokladem úspěšnosti žaloby je, že žalobci svědčí aktivní věcná legitimace, tj. že byl skutečně postupem správního orgánu zkrácen na svých právech způsobem, který mohl mít za –následek vydání nezákonného rozhodnutí. Městský soud však dospěl ke správnému závěru, že –stěžovateli v předmětném řízení nenáleželo postavení účastníka a z tohoto důvodu nemohl být stěžovatel zkrácen na svých procesních právech ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s., neboť mu žádná taková práva nenáležela.

[40] Pokud tedy městský soud učinil závěr, že žalobci nesvědčí aktivní věcná legitimace, bylo by -nadbytečné posuzovat další žalobní body. I kdyby totiž městský soud shledal, že řízení o –vydání souhlasu k provozování střediska pilotního výcviku bylo stiženo závažnými procesními vadami, nemohl by rozhodnutí žalovaného zrušit, a to pro nedostatek aktivní věcné legitimace žalobce (viz rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010 – 98).

[41] Nejvyšší správní soud tedy shledal i tuto kasační námitku jako nedůvodnou, jelikož městskému soudu nelze z hlediska formálního postupu ničeho vytknout, napadený rozsudek netrpí nepřezkoumatelností.

V.
Závěr a náklady řízení

[42] Stěžovatel se svými námitkami s ohledem na výše uvedené neuspěl, jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako -nedůvodnou.

[43] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti, které by přesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti, nevznikly. Proto nNejvyšší správní soud nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení. V případě osoby zúčastněnýchné na řízení jí jim nebyla soudem uložena žádná zvláštní povinnost. Nejvyšší správní soud proto v- jejímjích -případě rozhodl tak, že se jimí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[43]

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku u u **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2011

JUDr. Josef Baxa, v. r.

předseda senátu

~~Za správnost vyhotovení:~~
JUDr. Josef Baxa
předseda senátu